

stând pe acoperiș

Anisoara Iordache

mozaic

tot mai slăbit,
căutând în zăpadă
ceva din copilărie...

fereastră deschisă,
răzleți fulgi de nea
în aroma de ceai.

stând pe acoperiș:
luminile orașului,
mai aproape de stele.

solstițiu-
moșul aruncă bastonul-
mai vioi prin nămeți.

luna,
prin ploaia de meteoriți,
torță aprinsă.

*

la un suc
cu elevii mei-
furtună prin amintiri.

ieri parcă
e astăzi;
florile tot frumoase.

cântând "pe ieri",
în apele clipei,
ofranda unui gând bun.

*

văzătorii cu inima
înfruntă fără frică
tenebrele.

e atât de rece!
și albul se suprapune
peste negru

prin întuneric,
ecoul glasurilor
formează pârtii.

în liniştea înserării,
lângă tine,
se topesc zăpezile.

pipăind nevăzutul,
muzica cosmosului
foarte aproape.

*

în fiecare poem şoptit,
un cod melodic secret-
găseşte cheia!

un strop de cerneală
oferă infinitului
o poartă spre vis

zăpadă timpurie-
fiori
pe marile trepte ale vârstei.

nicio stea,
doar vulpea speriată
de stolul de grauri.

miez de noapte-
duşi de vârtejul de vânt
ochii deschişi.